

skrive til hberligere Betryggelse, og navnlig vilde det da altsaa have sit Forblivende ved den indførte daglige Revision af Overformynderiets Bøger. Der er imidlertid nu i det andet Thing gjort den Tilspøining til § 1: „Dog bliver der for Tiden efter 1ste April 1869 at aflægge et aarligt Regnskab, der udbergives særlig Revision, og fastsætter Justitsministeren de nærmere Regler saavel for Formen af Regnskabet som for den ommeldte Revision og for den Control, der bliver at føre med, at de Beløb, der skulle indgaae i Overformynderiet, virkelig indkomme.“ Med Hensyn hertil er jeg bleven gjort opmærksom paa, at der maaskee kunde gjøres den Indvending imod Udtrykket „dog“, hvormed Tilspøiningen begynder, at det allerede efter det nugældende Rescript af 1842 er fastsat, at der skal aflægges aarligt Regnskab af Overformynderibestyrelsen i Kjøbenhavn, og at et saadant aarligt Regnskab i Virkeligheden ogsaa hvert Aar er blevet indsendt til Justitsministeriet, skjøndt det rigtignok ikke, saaledes som Regnskaberne for de øvrige Overformynderier, er blevet Offentligheden meddeelt gennem Departementstidenden; idetmindste har dette ikke i en lang Aarrække været Tilfældet, førend det nu paant er steet for det allersidste Aar. Det bliver imidlertid naturligtvis Justitsministerens Sag at overveie, hvorvidt den hidtil befalede Form for disse Regnskaber maa antages for at være tilfredsstillende, og hvorvidt der maatte være nogle Forandringer at træffe i Henseende til den Revision af samme, der hidtil har fundet Sted. Jeg troer, at man maa være enig i, hvad den høitærede Justitsminister har bemærket i det andet Thing, nemlig at der ikke kan blive Tale om en Ojtagelse af den Revision, der allerede een Gang er bleven foretaget gennem den daglige Revision af Overformynderiets Bøger, men at der kun kan være Tale om en Supplerings af denne Revision, forsaavidt en saadan Supplerings maatte være nødvendig. Ganske vist er det jo en Sag af den allerhøieste Vigtighed, at der føres den allerstængeste og den allernøieste Control med et saadant Institut som Overformynderiet — og det er ogsaa Noget, som særligt er blevet fremhævet af Landstingsudvalget under dets tidligere Behandling af denne Sag

—, men paa den anden Side troer jeg dog ogsaa, at det maa indrømmes, at det er Noget, med Hensyn til hvilket Lovgivningsmagten væsentligt maa stole paa Justitsministeren, stole paa, at han stedse vil have denne vigtige Sag for Die og være betænkt paa at træffe de Forholdsregler, som til enhver Tid maatte være fornødne, og, om det skulde gjøres nødvendigt, gribe Initiativet til nye Lovgivningsregler i denne Henseende.

Der er dog endnu et andet Punkt, som jeg troer at burde gjøre et Par Bemærkninger om, et Punkt, med Hensyn til hvilket der blev stillet et Forslag i det andet Thing, men som ikke vedtoges der; det angaaer Spørgsmaalet om Anbringelsen af Overformynderimidlerne. Det kan ikke nægtes, at strengt taget maa man, naar man seer paa det foreliggende Lovforslag, sige, at der er et Hul i samme i saa Henseende. Dette har Landstingsudvalget under dets tidligere Behandling af Sagen heller ingenlunde være blindt for, men det har troet, at det vilde i praktisk Henseende være hensigtsmæssigt ikke at bringe dette Spørgsmaal ind under nærværende Sag, da det kunde fremkalde Forviklinger paa Grund af den Uenighed, der muligt vilde reise sig desangaaende. Landstingsudvalget har fremdeles troet, at man dog vel nogenlunde kunde berolige sig ved, at der i Fremtiden vilde blive forholdt omtrent paa samme Maade, som der hidtil har været forholdt, og hvorimod man intet Væsentligt har fundet at erindre. Det Regelmæssige er jo nemlig nu, at alle Overformynderimidler anbringes ved Udlaan i faste Eiendomme. Det lader sig imidlertid ikke nægte, at der i Lovgivningen findes Bestemmelser, som strengt taget nok kunde siges at tillade en anden Fremgangsmaade. Navnlig er der den Bestemmelse, som indeholdes i Loven af 20de Juni 1850 om Creditforeninger, hvorved det tillades Bestyrerne af Umyndiges Midler at anbringe disse i Creditforeningsobligationer uden nogen videre Indskrænkning. Denne Bestemmelse kunde ganske vist tænkes misbrugt, skjøndt jeg dog maa formene, at der haves nogen Garanti derimod i det Tilsyn, som man ikke kan bestride Justitsministeriet Ret til at udøve med Hensyn til Overformynderibestyrelsens Benyttelse af